

(ਕਹਾਣੀ)
ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ

ਸਿਮਰਨ ਲੁਧਿਆਣਵੀ

راولپنڈی
RAWALPINDI

www.PunjabiLibrary.com

ਪੰਏ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ.....

"ਭਾਜੀ, ਆਹ ਗੱਡੀ ਕਦ ਆਉਣੀ ਆ....ਪੰਏ ਪੰਜ ਤਾਂ ਹੋ ਗਏ.....!" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਦੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ 'ਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਬੱਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ 'ਓ ਏ...!" ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ।

ਗੱਡੀ ਦਾ ਭੌਂਪੂ ਵੱਜਣ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੱਡੀ ਆ ਗਈ ਏ। ਜਦ ਗੱਡੀ ਚੁਕੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਉਸ 'ਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਥੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਲੋਕ ਗੱਡੀ ਦੀ ਉਡੀਕ 'ਚ ਖਲੋਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਗੱਡੀ ਆਈ, ਸਭ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਗੱਡੀ 'ਚ.....। ਕੁੱਝ ਕੁ ਉਤਰੇ ਵੀ ਸੀ ਉਸ ਗੱਡੀ 'ਚੋਂ।
ਤਕਰੀਬਨ ੧੦-੧੫..।

ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ੪-੫ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਬੜੀ ਕਾਹਲੀ 'ਚ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਵੇਖ ਕੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਡੀ ਫੜ੍ਹਨੀ ਹੋਵੇ, ਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ੧੦ ਕੁ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਝ ਕੁ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੱਦੇ

ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਕੁੱਝ ਕੁ ਸ਼ਾਇਦ ਬਿਨ-ਬੁਲਾਏ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਹੋਣਗੇ...। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ....।

ਇਹਨਾਂ ਦਸਾਂ ਕੁ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ 'ਚ ਇੱਕ ਹਰਮਨ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ.....ਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੱਚ ਵੀ ਨਿਕਲੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ," ਹਾਂਜੀ... ਹਾਂਜੀ..., ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਏ.....ਇਹ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹਰਮਨ ਹੈ...ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਅੱਜ ਆਇਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ 'ਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੈ। ਘਰ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਤ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ,ਤਾਂ ਏਹਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਦਿੱਲੀ....ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ...!

ਛੇ-ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਪੈਸੇ ਭੇਜਦਾ ਰਿਹਾ... ਪਰ ਏਹਤੋਂ ਆਪ ਨੂੰ ਆ ਹੋਇਆ ਕਦੇ....ਵਿਚਾਰਾ ਕਰਦਾ ਵੀ ਕੀ, ਏਹਦਾ ਕਿਹੜਾ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਏ...। ਨਾਲੇ ਸ਼ੁਰੂ-ਸ਼ੁਰੂ 'ਚ ਤਾਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਆਲੇ ਇੱਦਾਂ ਈ

ਕਰਦੇ ਨੇ... ਆਪਣੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਦੇਣੇ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ... ਸੋਚਦੇ ਹੋਣੇ ਕਿ ਖ਼ਬਰਾਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਭੱਜ ਈ ਨਾ ਜਾਣ.....!

ਪਰ ਕੜੱਕੀ 'ਚ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰੇ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ.... ਇਹ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਬੇਵੱਸ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਤੋੜ ਪਾਉਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਤੋੜ ਪਾਉਂਦੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ.....!"

ਜੀਅ ਤਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਰਹਾਂ...। ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਗੱਡੀ ਦਾ ਭੌਂਪੂ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜਿਆ ਤੇ ਗੱਡੀ 'ਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਈ। ਮੈਂ ਬੌਂਦਲਿਆ ਜਿਹਾ ਖੜਾ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਵੇਖੀ ਗਿਆ.... ਜਦ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ...। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਕਦ ਦਾ ਓਥੋਂ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ 'ਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਸਲ 'ਚ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਨੇ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਓਹਨੇ ਕਰੀਬ ੪ ਕੁ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਖ਼ਤ

ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਹੀ ਏ... ਉਹਦੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਏ.. ਬੱਸ ਉਹਨੇ
ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਡੱਬਾ ਦੇਣ ਹੀ ਆਉਣੈ.... ਰਹਿਣਾ-ਰੁਹਣਾ ਕੋਈ ਨੀ...।

ਇਹ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵੀ ਉਸਨੇ ਖਤ 'ਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਦਾਂ ਵੀ ਭੂਆ
ਜਦ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮਸੀਂ ਇੱਕ-ਅੱਧਾ ਦਿਨ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ... ਉਦੋਂ
ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਜੁਆਕ ਛੋਟੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ
ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ... ਜੁਆਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਛੁੱਟੀ- ਤਿਓਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ
ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਪ ਉਹ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆ
ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ ਸੀ..। ਬਾਹਲਾ ਮੋਹ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਭ ਦਾ.....!

ਹੁਣ ਜਦ ਦੇ ਅਸੀਂ ਜੁਆਨ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਭੂਆ ਦਾ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ
ਗਿਆ ਏ, ਪਰ ਘਟਿਆ ਵੀ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਕੁ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਮਹੀਨੇ 'ਚ ਚਾਰ ਕੁ
ਗੋੜੇ ਮਾਰ ਜਾਂਦੀ ਐ...। ਸੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਲਾਡੀ ਉਸਨੂੰ 'ਟੇਸ਼ਨ
ਤੋਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਭੂਆ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਮੇਰੀ ਬੰਨ੍ਹ
ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਅੱਗੋਂ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ....!

ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਆ ਕੇ ਲੰਘ ਵੀ ਗਈ ਤੇ ਮੈਂ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਅਜੇ ਵੀ
'ਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹੀ ਖੜਾਂ.....! "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ....?" ਮੈਂ
ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਫੇਰ ਬੱਦਲ ਗਿਆ... ਕੋਈ ਪਰੀ ਜਿਹੀ ਹੂਰ

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੇ ਕੁ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਉਹਨੂੰ ਮੈਥੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਥੋਂ ਫੇਰ ਪੁੱਛਿਆ, " ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਨਾਬ!...ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਪਏ ਓ...ਸਭ ਖੈਰੀਅਤ ਤਾਂ ਏ.....!" ਉਸ ਪਰੀ ਵਰਗੀ ਹੂਰ ਨੇ ਮੈਥੋਂ ਕੋਈ ਸੁਆਲ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ.. ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਕੁੱਝ ਕਹੇ-ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਾਹਲੀ-ਕਾਹਲੀ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚਾਲੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਸੀ।

ਪਰ ਹੁਣ ਜਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਈ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਭੈੜੇ ਸੁਫਨੇ ਨਾਲ ਨੀਂਦ ਖੁਲ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਅੱਭੜਵਾਹੇ ਉੱਠ ਖੜੋਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੀਤੀ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਏ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਏ ਉਹ 'ਹੂਰ ਪਰੀ'.....। ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਡੀ ਨੇ ਮਸੀਂ ਉਠਾਇਆ," ਓਏ, ਉੱਠ ਖੜ੍ਹ ਹੁਣ... ਕਿੱਡਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪਿਆ.....!"

ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਜਦ ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਵੇਰ ਦੇ ੮ ਵੱਜੇ ਪਏ ਨੇ...ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ੬ ਵਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਸੌਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਿਆ...।

ਮੇਰੇ ਬਾਪੂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬੜਾ ਹੀ ਅੜ੍ਹਬ ਸੀ..ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੀਅ ਨੂੰ ੫ ਵਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੰਦਾ..। ਤੜ੍ਹਕੇ ਹੀ ਨਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪ ਕੰਮੀਂ ਲੱਗ

ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨਾਲੇ ਘਰ ਦੇ 'ਕੱਲੇ-ਕੱਲੇ ਜੀਅ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਮਾਂ-ਕਾਰਾਂ ਲਈ ਉਠਾਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ...!

ਦੁਪਹਿਰੇ ਚਿੱਠੀ ਆਉਂਦੀ ਆ ਭੂਆ ਦੀ, ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਕੁੱਝ ਦਿਨ ਠਹਿਰ ਕੇ ਹੀ ਗੋੜਾ ਮਾਰੂਗੀ..। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਭੂਆ ਨੇ ਲੇਟ ਹੀ ਆਉਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੂਹ ਥੋੜੀ ਛੇਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੀ....!

ਭੂਆ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਉਹ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੋਂ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਉਹ 'ਹੂਰ ਪਰੀ'....! ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਓਹਦੇ ਖਿਆਲੀਂ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਓਨੇ ਦਿਨੀਂ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਜਦ ਤੱਕ ਭੂਆ ਨੂੰ 'ਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਆ ਗਈ...।

ਮੈਂ ਤਾਂ ਓਹਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੁੱਛਿਆ... ਹੁਣ ਤਾਂ ਓਹਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੀ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਕੀਲਿਆ ਪਿਆ ਸੀ... ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਖੂਬਸੂਰਤ ਸੀ ਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰੇ ਸੀ...! ਜੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਬਿਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ...।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੁੱਛ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਨਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ 'ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ'....! ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਭੂਆ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ 'ਟੇਸ਼ਨ' 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਓਥੇ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ...। ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਆਈ ਤੇ ਇਸ ਵਾਰੀ ਗੱਡੀ 'ਚੋਂ ਹੋਰ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਵੀ ਉਤਰੀ ਸੀ...ਮੈਂ ਭੂਆ ਦੀ 'ਟੈਚੀ ਜਿਹੀ ਸੰਭਾਲਦਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ-ਦਮ ਮੈਨੂੰ 'ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ' ਦਿੱਸ ਪਈ...।

ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ...। ਫੇਰ ਕਦੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਕਦੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ...!

ਪਰ ਬੱਸ 'ਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਹੀ ਇਹ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਚੱਲਿਆ ਤੇ ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਰੁੱਕ ਗਿਆ ਜਦ 'ਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਮੈਂ ਭੂਆ ਨੂੰ ਮੇਟਰ-ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾ ਸਕਾਂ ਤੇ ਓਧਰ 'ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ' ਟਾਂਗੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ..। ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ 'ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ' ਵੱਲ ਹੀ ਸੀ...।

ਸੋਚਦਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਭੂਆ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਟਾਂਗੇ 'ਚ ਹੀ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ਸੀ..। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ...

ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ...! ਪਰ ਹੁਣ ਨਿੱਤ ਹੀ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲਾਂ 'ਚ ਆਉਣਾ ਓਹਦਾ ਕੰਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ....!

ਦਿਨ ਚੰਗੇ ਬਤੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉੱਡਦੇ-ਉੱਡਦੇ ਇਹ ਖਬਰ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਕਿ ਫਲਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕੁੱਝ ਲੁਟੇਰੇ ਜੇਲ੍ਹ 'ਚੋਂ ਭੱਜ ਨਿਕਲੇ ਨੇ..। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਿਆਂ ਨੂੰ ੧੨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤੇ ਹੋ ਗਏ ਨੇ... ਪੁਲਿਸ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੀਕ ਫੜ੍ਹਨ 'ਚ ਨਾਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ ਏ...। ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕੱਲ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਆਉਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਏ...।

ਖਬਰ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੱਥਾਂ-ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਗਈ...। ਪਰ ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਹਾਲਤ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭੈੜੀ ਹੋ ਗਈ ਜਦ ਬਾਪੂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਭੂਆ ਦਾ ਖਤ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੱਲ ਇੱਥੇ ਆ ਰਹੀ ਏ...ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ....ਜਿਸਦਾ ਕਿ ਕੁੱਝ ਕੁ ਦਿਨਾਂ 'ਚ ਹੀ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ...। ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਅ ਹੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਾਫ਼ੀ ਚਿੰਤਿਤ ਸਨ... ਸਭ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ...ਕਿਸੇ ਅਣਹੋਣੀ ਦੀ ਆਸ਼ੰਕਾ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ....!

ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਤਾਂ ਮੌਤ ਜਿਹੀ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਛਾਈ ਪਈ ਸੀ... ਲੋਕ ਬਾਹਰੋਂ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਂਤ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ.. ਪਰ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਤੀਕ ਡਰੇ ਪਏ ਸਨ...। ਸਭ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਖੌਫ਼ ਦੀ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੀ ਦੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਡਰ ਨਾਲ ਧੜਕਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੀ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ...।

ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਫਵਾਹ...! ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ...! ਪਰ ਜਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਿਆਰੀ ਹੁੰਦੀ....! ਸਭ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਘਰੀਂ ਦੁਬਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ...ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਲੋਕੀਂ ਕੰਨੀਂ ਕਤਰਾ ਰਹੇ ਸਨ...ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਨ-ਮਾਲ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰ ਸਤਾ ਰਹੀ ਸੀ...।

ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਨ ਦਾ ਡਰ ਵੀ ਸਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ....। ਰਹਿ-ਰਹਿ ਕੇ ਮੈਨੂੰ 'ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ' ਦਾ ਚੇਤਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ...." ਉਹ ਵੀ ਤਾਂ ਪੌਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਏ...ਜੇ ਕਿਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਆਈ, ਤੇ.....!" ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੇ ਖ਼ਿਆਲਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਹਨ 'ਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਵਰਜ ਰਿਹਾ ਸੀ...।

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮੀਂ ੪ ਵਜੇ 'ਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚਿਆ...। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਿਆ-ਟੋਕਿਆ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਜੋ ਮੈਂ ਘਰ ਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਸੀ...। "ਕੱਲ ਦੀ ਪੈਂਟੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿਓ... ਰੋਕ ਦਿਓ ਉਸਨੂੰ.....!"

ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਖੈਫ਼ ਸੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ... ਤੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਰੇਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਹੋਵੇ...। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੂਆ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤ 'ਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ...। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਮੈਂ ਤਾਂ, ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਗੱਡੀ ਰੁਕਵਾਉਣ ਤੱਕ ਵੀ ਅੱਪੜ ਆਇਆ ਸੀ 'ਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ...!

ਪਰ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕੀ ਮੰਨਣੀ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕੇ ਮਾਰ-ਮਾਰ ਦਫ਼ਤਰੋਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਕਹਿ ਗਏ, "ਓਏ, ਜਾ ਮੁੜ ਜਾ ਘਰ ਨੂੰ... ਕਿਉਂ ਖੱਜਲ-ਖੁਆਰੀ ਕਰਾ ਰਿਹੈ...? ਨਾਲੇ ਤੇਰੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਣੀਆਂ ਅਸੀਂ.....!"

ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਬਹਿਸ-ਬਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਹੀ ਪੈਣੇ ਪੰਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਆ ਗਈ..
 ਸਭ ਥਾਈਂ ਅਫ਼ੜਾ-ਤਫ਼ੜੀ ਮੱਚ ਗਈ... ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਨਾਲ ਆਲਾ-
 ਦੁਆਲਾ ਤੱਕ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ...। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ
 ਰਿਹਾ ਏ...ਪਲਾਂ-ਛਿਣਾਂ 'ਚ ਹੀ 'ਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਬਦਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ..।
 ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਕੁੱਝ ਨਕਾਬਪੇਸ਼ ਉੱਤਰੇ ਤੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਨੂੰ ਹੋ ਤੁਰੇ...੪-੫ ਨਕਾਬਪੇਸ਼
 ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਤੇ ੪-੫ ਅਜੇ ਵੀ ਗੱਡੀ 'ਚ ਬਾਕੀ ਸਨ...। ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ
 ਦੀ ਬੰਦ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ...। ਫੇਰ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚੇ ਹੋਏ
 ੪-੫ ਨਕਾਬਪੇਸ਼ ਵੀ ਉੱਤਰ ਆਏ ਤੇ ਲਹੂ ਭਿੱਜੇ ਖੰਜਰਾਂ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਨੂੰ
 ਭੱਜ ਤੁਰੇ...।

ਇਹ ਉਹੀ ਲੁਟੇਰੇ ਸਨ,ਜੋ ਜੇਲ੍ਹ 'ਚੋਂ ਭੱਜ ਨਿਕਲੇ ਸਨ..। ਇਹਨਾਂ ਡਾਕੂ-
 ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੇ ਪਿੰਡ 'ਚ ਕੋਈ ਖ਼ੂਨ-ਖ਼ਰਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ
 ਇੰਨੀ ਕੁ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਮੀਰ ਵੀ ਗਰੀਬਾਂ ਜਿਹੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਆ ਗਏ
 ਸਨ, ਸ਼ੈਆਂ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਤੇ ਪੈਸਿਆਂ ਪੱਖੋਂ ਵੀ...!

ਕੋਈ ਦੇ-ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਮੁੜ ਗੱਡੀ 'ਚ ਆ ਬੈਠੇ ਤੇ ਅਗਲੇ ਪਿੰਡ
 ਵੱਲ ਵੱਧ ਗਏ..। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੱਡੀ 'ਚੋਂ ਕੁੱਝ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵੀ

ਬਾਹਰ 'ਟੇਸ਼ਨ' 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ... ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਸਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨਕਾਬਪੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ... ਨਕਾਬਪੋਸ਼ਾਂ ਯਾਨਿ ਕਿ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਣਹੋਈ ਤਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ... ਕੋਈ ਅਣਹੋਈ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਿਆ...।

ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ... ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲੱਗਾ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦਰਦਨਾਕ ਮੌਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ...। ਜੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ... ਪਰ ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ...! ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ' ਮ੍ਰਿਗ-ਨੈਣੀ'.....! ਫਿਰ ਬੱਸ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਤੇ .....ਇਸ ਵਾਰੀ ਓਹਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ..... ਸ਼ਾਇਦ ਆਖਿਰੀ ਵਾਰੀ.....!

----- ***** -----

..... *ਸਿਮਰਨ 'ਲੁਧਿਆਣਵੀ'*.....

*****.....*simranjeet.dhiman13@gmail.com*.....*****

Read more like this at

www.punjablibrary.com